

«Διεθνής Εμπειρία»

Συντονιστής: Ευθύμιος Αραβαντινός
Σύμβουλος Επικοινωνίας της ΓΓΕ-ΓΓΕ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ (Ε. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ)

Κυρία Γενική Γραμματέα, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί προσκεκλημένοι, έχω τη χαρά να προεδρεύσω αυτής της συνεδρίας για τη «διεθνής εμπειρία» και θέλω να καλωσορίσω τους ομιλητές μας σήμερα οι οποίοι θα μοιραστούν μαζί μας τις εμπειρίες τους και είμαι σίγουρος ότι με τις γνώσεις τους θα φωτίσουν το δρόμο για μας, για την προώθηση της μη διάκρισης κατά των ατόμων με αναπηρίες.

Θέλω να πω ότι η διεθνής εμπειρία ή αυτό το διεθνές Συνέδριο είναι πάρα πολύ σημαντικό. Στόχος του πάνελ θα είναι η ευαισθητοποίηση των θεμάτων των ατόμων με αναπηρίες και το τι γίνεται στον κόσμο. Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι, όπως έχουμε ανακοινώσει λοιπόν θα έχουμε τις τέσσερις παρουσιάσεις και μετά μία συνεδρία ερωτήσεων.

Και αρχίζουμε με την πρώτη μας παρουσιάστρια την κα Sarah Spiller, η οποία έχει διδακτορικό για τη δημιουργική γραφή και επίσης από το Πανεπιστήμιο του Cardiff πτυχίο δημοσιογραφίας. Από το 2002 συνεργάζεται με το BBC "Panorama", το BBC "File on Four", και τις ειδήσεις του Channel Four News στη Μεγάλη Βρετανία. Επίσης είναι συνεργάτης με εφημερίδες όπως τη «Daily Mail», «Observer», «The Independent» και «The Guardian». Επίσης κάνει σεμινάρια εκπαιδευτικά για τα θέματα αυτά.

Η κα Spiller επίσης είναι συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων. Το βήμα δικό σας κα Spiller να μας πείτε για τους αγώνες σας και πως βγήκατε νικήτρια.

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

S. SPILLER

Είμαι περήφανη γιατί κατέχω το παγκόσμιο ρεκόρ τρέλας.

Είμαι επίσης και η μόνη μητέρα παιδιού με αυτισμό που έχει θεραπευθεί. Αν αυτό σας φαίνεται παράξενο, τότε τι να σας πω; Αυτά γίνονται στη Βρετανία. Μας είπαν στην αρχή οι γιατροί ότι "ο γιος μας δεν είχε αυτισμό" και αυτό μας το είπαν όταν ζητήσαμε στήριξη στο σχολείο.

Αυτά λοιπόν τα παράδοξα συμβαίνουν κι εγώ σαν δημοσιογράφος ξέρω τους δρόμους αν θέλετε και τους τρόπους της έρευνας και του αγώνα, κάτι που με αφορούσε άμεσα σαν μητέρα παιδιού με αυτισμό για την εξασφάλιση στήριξης και πάνω απ' όλα μίας καλής παιδείας. Ήρθα επίσης σε επαφή με άλλους γονείς με άλλες οικογένειες, μαζευτήκαμε με τους γονείς, έκανα συνεντεύξεις, ήθελα να μάθω για τις δικές τους εμπειρίες με το τοπικό σύστημα υγείας και βεβαίως έμαθα ότι υπήρχαν πάρα πολλά κενά.

Εκατομμύρια στερλίνες δόθηκαν για τη βελτίωση του συστήματος υγείας, αλλά μετά από επαφές με τους γονείς αντιλήφθηκα ότι πάρα πολύ λίγα από αυτά τα λεφτά είχαν διοχετευθεί στους τομείς που μας αφορούσαν. Και φυσικά η βαθμολογία που δίνουν οι γονείς στο σύστημα υγείας μας για άτομα με αναπηρίες είναι ότι είναι πάρα πολύ ανεπαρκές.

Μία περίπτωση μητέρας: Ο γιος της είχε αναπηρίες, δεν μπορούσε να αντεπεξέλθει και η μητέρα αυτή έθεσε τέρμα και στη δική της ζωή και στου παιδιού της. Οι γονείς όπως και η Άλισον οι οποίοι έχουν τη φροντίδα παιδιών με αναπηρίες έχουν και δικαιούνται κάποια ανάπαυση. Αυτά θεωρητικά.

Όμως οι βοηθοί που προνοούνται από το σύστημα υγείας δυστυχώς δεν παρουσιάζονται να παρέχουν τη βοήθειά τους. Οι Αρχές είναι υπεύθυνες λοιπόν για τη στήριξη των γονέων με παιδιά με αναπηρίες, όμως από ότι ακούμε ακόμη τα πράγματα χρειάζονται μεγάλη βελτίωση.

Ένα άλλο καυτό θέμα είναι το θέμα της εκπαίδευσης. Πριν από λίγα χρόνια μία επιτροπή βουλευτών προώθησαν το θέμα της εκπαίδευσης, γιατί όπως είπαν χαρακτηριστικά το υπάρχον σύστημα ήταν ανεπαρκές. Ας δούμε τι έγινε. Μία από τις κριτικές που ακούγαμε συχνά ήταν για το σύστημα περιφερειακό, στην Ουαλία και άλλες περιφέρειες, για την κάλυψη των εκπαιδευτικών αναγκών των παιδιών με αναπηρίες.

Όταν κι εγώ αναγκάστηκα λόγω του γιου μου του Henry να περάσω από την ίδια διαδικασία του εκπαιδευτικού συστήματος, το διερεύνησα εις βάθος. Χρειάστηκαν μήνες αξιολογήσεων και διαπραγματεύσεων, πάρα πολύ στρες και αγωνία, αλλά τελικά τα καταφέραμε να έχει ο γιος μου κάποια στήριξη.

Ας ακούσουμε κι άλλες εμπειρίες από άλλους γονείς. Μία μητέρα η Janet μας είπε πως απορρίφθηκε το αίτημά της για στήριξη στο σχολείο. Ο γιος της ο Mathew ήταν αυτιστικό παιδί, δεν καταλάβαινε τι γινόταν στην τάξη, είχε εκνευρισμό και κατέληγε να χτυπάει το κεφάλι του στον τοίχο. Η μητέρα αυτή λοιπόν έκανε ένα μεγάλο αγώνα για να μπορέσει να έχει κάποια βασική στήριξη το παιδί της.

Γιατί γίνονται αυτές οι καθυστερήσεις και γιατί το σύστημα πάσχει κατ' αυτόν τον τρόπο; Η Κυβέρνησή μας θέλει να εντάξει τα παιδιά με αναπηρίες στον κύριο κορμό της παιδείας και να μην λειτουργούν τόσο εκτενείς στηρικτικές αν θέλετε υπηρεσίες.

Η επιτροπή των Βουλευτών που προανέφερα προειδοποίησαν την Κυβέρνηση για την κακή έκβαση της πολιτικής τους. Ένα παράδειγμα επίσης, ήταν ένας άλλος μαθητής ο Jack ο οποίος απορρίφθηκε από το σύστημα για την προσφορά στήριξης στην παιδεία. Η μητέρα του διεξήγε κι αυτή το δικό της αγώνα, ήξερε ότι κάποια κονδύλια ήταν αφιερωμένα γι' αυτό το σκοπό, τα οποία όμως δεν διοχετεύονταν σωστά.

Και φαίνεται ότι στο τέλος, μετά από έρευνα, τα κονδύλια αυτά δαπανούνται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τη στήριξη των παιδιών στην τάξη, όπως στη δημιουργία χώρων σταθμεύσεως και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Η επίσημη γραμμή είναι ότι υπάρχουν οι διαδικασίες, είναι προσβάσιμες σε όλους και μπορούν οι γονείς να προσφύγουν και στη δικαιοσύνη αν θέλουν. Το αποτέλεσμα όμως ποιο είναι; Ότι οι γονείς ξοδεύουν όλους τους τους χρηματικούς πόρους για να χρησιμοποιήσουν αυτή την οδό.

Ας δούμε την περίπτωση μίας οικογένειας, η οποία ξόδεψε 30 χιλιάδες στερλίνες σε δικαστικά έξοδα για να προσφύγει κατά της απόφασης των Εκπαιδευτικών Αρχών να μην προσφέρουν στο γιο τους τη στήριξη που χρειαζόταν. Οι γονείς ήθελαν το παιδί να μπει σε ειδικό σχολείο, το οποίο θα κόστιζε στο σύστημα στις Αρχές 250 χιλιάδες λίρες. Οι Αρχές όμως παράτρυναν τους γονείς και τους πίεσαν αν θέλετε να αφήσουν το παιδί στην επίσημη εκπαίδευση.

Πιστεύω ότι οι πολίτες σαν φορολογούμενοι έχουν λόγο και έχουν κι ένα μοχλό πίεσης για το που θα ξοδεύονται οι πόροι από τη φορολογία. Είναι θέματα αυτά καυτά και από τη δική μου εμπειρία με τις οικογένειες στο Ηνωμένο Βασίλειο υπάρχει ένα αίσθημα απομόνωσης εκ μέρους των οικογενειών στους αγώνες τους αυτούς.

Κοστίζει τριπλάσια η ανατροφή ενός παιδιού με αναπηρίες στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το 55% των οικογενειών με ανάπηρα παιδιά ζουν στα πρόθυρα του ορίου της φτώχειας. Όμως δημοσιοποιώντας αυτές τις ιστορίες κι αυτές τις εμπειρίες μπορούμε να φέρουμε στο φως αυτές τις καταστάσεις και να προσπαθήσουμε να επιτύχουμε ένα σύστημα πιο δίκαιο, όπου οι οικογένειες αυτές να λαμβάνουν τη στήριξη που τους αξίζει.

Υπάρχει και η περίπτωση ενός άλλου παιδιού επίσης με επιληψία, το οποίο έχει τη νοητική ικανότητα ενός τριχρονου. Παρόλο ότι ο γιος μου είναι έντεκα χρονών κι εμείς κάναμε τον δικό μας αγώνα, στο τέλος νικήσαμε, αλλά με πάρα πολύ μεγάλη δυσκολία, γιατί ήμασταν μία οικογένεια, δεν είχαμε μεγάλη ισχύ και προσπάθησαν όσο μπορούσαν να μας αποτρέψουν.

Μιλώντας ως δημοσιογράφος εδώ αυτό είναι ένα θέμα αγώνα. Ως μητέρα είμαι πολύ ευτυχής που ο γιος μου τώρα βρίσκεται εκεί που πρέπει, λαμβάνει τη φροντίδα που του αξίζει και είναι ευτυχισμένος. Χαίρομαι λοιπόν που ο αγώνας αυτός ευοδώθηκε.

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Σας ευχαριστούμε πολύ κα Spiller για την παρουσίαση αυτής της ομιλίας. Είχα και μια ερώτηση να σας κάνω, σε ένα άρθρο στο οποίο αναφερθήκατε στη «Daily Mail» μιλούσαν για εναλλακτικά φάρμακα, εναλλακτικές φαρμακευτικές αγωγές. Μιλάτε για ανατολικής προελεύσεως φάρμακα και τα λοιπά;

S. SPILLER

Όχι, όχι, είναι πολλά τα διαφορετικά αυτά εναλλακτικά φάρμακα, παραδείγματος χάρι για την επιληψία.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Ωραία, ευχαριστούμε πολύ. Προχωρούμε τώρα στη δεύτερη ομιλήτρια και θα ήθελα να σας παρουσιάσω την κα Anne Voileau, η οποία είναι Ιδρύτρια και Αρχισυντάκτρια του περιοδικού «ETRE Handicap Information», Διευθύντρια του ραδιοσταθμού «VIVRE FM 93,9» από τη Γαλλία.

Ήταν επίσης υψηλόβαθμο στέλεχος διαφημιστικής εταιρείας στη Νέα Υόρκη και επίσης έχει και άλλες θέσεις κι άλλα αξιώματα πάρει στο παρελθόν δημοσιογραφικά κι από το 1991 είναι επίσης ιδρυτικό μέλος του Ψυχιατρικού Ερευνητικού Ινστιτούτου υπεύθυνη για την πληροφόρηση καθώς επίσης έχει πάρει και το ύψιστο παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής το 2003. Όπως είπα είναι Διευθύντρια του ραδιοσταθμού «VIVRE FM 93,9», μένει στο 17ο Διαμέρισμα του Παρισιού που είναι ένα από τα ωραία Διαμερίσματα του Παρισιού και ξέρω πως κι εσείς θα μιλήσετε για ενδιαφέροντα θέματα.

A. VOILEAU

Είπαμε ότι δε θα μιλήσουμε πάρα πολύ, αλλά όταν λέτε όλα αυτά τα πράγματα νομίζω ότι δεν ξεκινάμε και πολύ σωστά.

Εκείνο το οποίο ήθελα εγώ να κάνω, όντας δημοσιογράφος, ήταν να είμαι δημοσιογράφος χρήσιμη κι επομένως ήθελα να μπω σε μια εφημερίδα η οποία ήταν γνωστή, που εκεί βεβαίως μπορούσε να γράψει κανείς ότι ήθελε αλλά δεν είχε πάντα το αποτέλεσμα το οποίο ήλπιζε.

Κι επομένως εκείνο το οποίο με ενδιέφερε ήταν να στραφώ προς την αναπηρία και τους αναπήρους, που είναι αυτό ένα από τα προβλήματα τα οποία πραγματικά είναι πιο ανθρωπιστικό αν θέλετε από πάρα πολλά άλλα, είναι τεραστίου ενδιαφέροντος για μένα αλλά και για πάρα πολλούς άλλους.

Στην αρχή ως δημοσιογράφος θεωρούσα ότι ήταν πολύ φυσιολογικό να διευθύνω ένα περιοδικό το οποίο ήταν αφιερωμένο στο θέμα της αναπηρίας. Ήταν ένα περιοδικό το

οποίο ξεκίνησε δεκαέξι χρόνια πριν κι όταν ξεκίνησα εγώ πριν από δεκαέξι χρόνια ήταν ένα περιοδικό το οποίο κυκλοφορούσε μέσα από τα βιβλιοπωλεία.

Αλλά μου είχαν πει οι βιβλιοπώλες ότι εδιώκοντο αν θέλετε κυκλοφορώντας αυτό το περιοδικό διότι ήταν ένα περιοδικό το οποίο θεωρείτο στην ίδια κατηγορία με τα πορνογραφικά περιοδικά τα οποία δεν έπρεπε να υπάρχουν στις προθήκες ή στα ράφια αν θέλετε.

Βεβαίως μου είπαν ότι δεν πίστευαν ποτέ ότι ανάπηρα άτομα θα έβγαивαν έξω να αγοράσουν ένα περιοδικό. Αυτό βεβαίως ήταν κάτι το οποίο εγώ δεν μπορούσα να δεχθώ. Το προσωπικό της Συντακτικής Επιτροπής αν θέλετε των Δημοσιογράφων είναι άτομα με αναπηρίες, όπως είναι και άτομα χωρίς αναπηρίες. Βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή σε όλα τα βιβλιοπωλεία αν θέλετε κυκλοφορούμε ευρέως κλπ.

Βεβαίως ήθελα να πω ότι τα θέματα της εγκεφαλικής παράλυσης για μένα ήταν φυσιολογικό να τα χειρίζεται μία συνάδελφος Δημοσιογράφος η οποία υπέφερε από μια τέτοιας μορφής αναπηρία και βεβαίως οι συνάδελφοι οι οποίοι δεν είχαν κανενός είδους αναπηρία μου έλεγαν όχι, όχι να μην της δώσεις να αναλάβει τον τομέα αυτόν γιατί δεν θα είναι αντικειμενική.

Όμως στην αρχή δεν ήταν, όπως είπα, τα πράγματα πολύ εύκολα. Εν πάση περιπτώσει είδα τότε, πριν από δεκάξι χρόνια, ότι δεν υπήρχε internet. Τότε βεβαίως δεν υπήρχε αν θέλετε πληροφόρηση για τους γονείς παραδείγματος χάριν των παιδιών με αναπηρίες. Παραδείγματος χάριν όταν είχαν οι γονείς ένα παιδί κωφάλαλο και οι γονείς αυτοί προσπαθούσαν να δουν αν υπάρχουν σχολεία ειδικά ή ορισμένες συμβουλευτικές αν θέλετε υπηρεσίες για τέτοια παιδιά, τους έλεγαν όχι, όχι, δεν υπάρχει στο 17ο Διαμέρισμα, πηγαίνετε στο 8ο Διαμέρισμα.

Εν πάση περιπτώσει το περιοδικό νομίζω ότι είναι όμορφο περιοδικό. Στην αρχή πριν από δεκάξι χρόνια υπήρχαν βέβαια ορισμένα περιοδικά που εκδίδονταν κι ήταν περιοδικά ορισμένων συγκεκριμένων συλλόγων και βεβαίως αυτά τα περιοδικά προσπαθούσαν να προασπίσουν και να προωθήσουν αν θέλετε τα δικαιώματα των συγκεκριμένων ατόμων με τη συγκεκριμένη αναπηρία. Και βεβαίως αυτά τα περιοδικά ήταν θλιβερά θα έλεγα με την έννοια ότι ήταν μαύρα σε ένα φόντο γκριζο και κακοτυπωμένα τέλος πάντων.

Εγώ εκείνο το οποίο όμως ήθελα να κάνω ήταν ένα περιοδικό το οποίο ήταν χαρούμενο, το οποίο ήταν έγχρωμο, το οποίο μιλούσε για τους ανθρώπους γενικά. Υπήρχε κι ένα δεύτερο πρόβλημα που ακούσαμε σήμερα το πρωί, άτομα με ψυχικά προβλήματα ψυχικές νόσους αν θέλετε όπου αυτά τα άτομα στη Γαλλία πριν από χρόνια δεν είχαν το δικαίωμα στην εργασία, παρόλο που το δικαίωμα στην εργασία για κάθε Γάλλο είναι γραμμένο στο Γαλλικό Σύνταγμα, όμως γι' αυτά τα άτομα δεν υπήρχε δυνατότητα, δεν είχαν το δικαίωμα εκ της πράξεως να εργαστούν.

Βεβαίως τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει και βεβαίως υπάρχει αυτή η κοινωνική επανένταξη των ατόμων με ψυχικές νόσους και υπάρχουν πολλές δεκάδες ατόμων που εργάζονται σε διάφορες υπηρεσίες διάφορα επαγγέλματα κλπ κι επομένως η κατάσταση έχει αλλάξει και βεβαίως όπου βρίσκομαι εγώ λέω στους Ψυχολόγους και στους Ψυχιά-

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

τρους να δίνουν ευκαιρίες στα άτομα αυτά να εργάζονται στον τομέα που τα ενδιαφέρει. Αυτός ήταν πραγματικά ένας μεγάλος και δύσκολος αγώνας ο οποίος ήταν επιτυχής.

Τώρα για το περιοδικό, εφόσον για μένα ο αγώνας και η δουλειά μου περνάει μέσα από τις επιχειρήσεις και βεβαίως αυτό είναι κάτι αυτονόητο υπάρχει μία λέσχη. Υπάρχουν δύο νόμοι στη Γαλλία του 1987 και του 2005 που υποχρεώνουν τις επιχειρήσεις να προσλαμβάνουν 6% του προσωπικού τους από τα άτομα με αναπηρίες και βεβαίως έχουν μια επιδότηση από το κράτος.

Από το 2005 οι επιχειρήσεις αυτές οι οποίες όπως είπα είναι υποχρεωμένες να προσλαμβάνουν 6% του προσωπικού τους από τα άτομα με αναπηρία είναι υποχρεωμένα πλέον από το 2005 κι εδώ να συνεισφέρουν σε ένα ταμείο του οποίου τα χρήματα μετά χρησιμοποιούνται για προγράμματα υπέρ των αναπήρων.

Εδώ και πέντε χρόνια έχουμε έναν ραδιοφωνικό σταθμό και τούτο γιατί βεβαίως μιλάμε για όλων των ειδών τις αναπηρίες. Υπάρχουν 185 διάφορες οργανώσεις και σύλλογοι αναπήρων κι εδώ και πέντε χρόνια έχουμε το ραδιοφωνικό σταθμό δεδομένου ότι καλύπτουμε πάσης φύσεως αναπηρίες. Και βεβαίως γίνεται τεράστια προσπάθεια για να μπορούμε να πείσουμε τις διάφορες υπηρεσίες, κρατικές υπηρεσίες εύρεσης εργασίας, ιδιωτικούς φορείς και τα λοιπά, να μπορέσουν να καλυτερεύσουν την κατάσταση για τα παιδιά και γενικά τους ανθρώπους οι οποίοι έχουν κάποια αναπηρία.

Υπάρχουν βεβαίως στη Γαλλία άτομα τα οποία προσφέρουν υπηρεσίες εθελοντικά σε άτομα τα οποία έχουν αναπηρίες και βεβαίως δεδομένου ότι προσφέρουν όλη αυτή την εργασία έχουν γραφεί φυλλάδια τα οποία περιέχουν οδηγίες για το πως μπορεί κανείς να κάνει αυτή τη δουλειά επαγγελματικά θα λέγαμε. Αυτή είναι μια δουλειά πολύ σοβαρή.

Επίσης κατάλαβα ότι σε αυτήν την υπόθεση πρέπει κανείς να χρησιμοποιήσει το δίκτυο. Η δικτύωση είναι πάρα πολύ σημαντικό πράγμα, υπάρχει το ραδιόφωνο, υπάρχουν αυτά τα κέντρα εκπαίδευσης, υπάρχει το περιοδικό, υπάρχουν οι εθελοντές, υπάρχει ο τομέας της απασχόλησης, οι εμπλεκόμενοι σε όλα αυτά πρέπει να συνεργάζονται για να μπορέσει το αποτέλεσμα να είναι πολλαπλασιαστικό.

Είναι εκείνοι που εργάζονται στο ραδιόφωνο, υπάρχουν κι άλλοι που εργάζονται σε άλλα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας και υπάρχουν άτομα με αναπηρίες που εργάζονται ως δημοσιογράφοι, εργάζονται άτομα τα οποία είναι παραδείγματος χάριν κωφάλαλα αλλά που παίρνουν συνεντεύξεις και λένε πάντα "σας παρακαλώ να με κοιτάτε στα μάτια, γιατί αν δε με κοιτάτε στα μάτια εγώ δεν μπορώ να ξέρω τι μου λέτε και τι μου απαντάτε" και βεβαίως μιλάνε πολύ καλά, ή ενδεχομένως να έχουν μια μικρή προφορά σα να ήταν ασπόμε ξένοι και να είχαν μια μητρική γλώσσα άλλη εκτός γαλλικών.

Βεβαίως άτομα τα οποία εμείς χρησιμοποιούμε και τα οποία έχουμε εκπαιδεύσει και τα οποία εργάζονται μαζί μας ήταν άτομα που στην αρχή ήρθαν και είπαν "εγώ δεν έχω καμιά ευκαιρία, δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω οτιδήποτε". Υπάρχουν βεβαίως δύο αυτιστικά άτομα τα οποία ήρθαν και εδώ είναι άτομα κυρίως τα οποία γράφουν, δηλαδή δημοσιογραφούν γράφοντας και με άλλες αναπηρίες ασχολούνται περισσότερο με το ραδιόφωνο κλπ.

Τέλος θα ήθελα να πω ότι συνήθως η ερώτηση που μου τίθεται είναι αν δε με έχει κουράσει το ότι εργάζομαι με τους αναπήρους εδώ και δεκάξι χρόνια. Και πάντα απαντώ ότι εγώ δεν ασχολούμαι με κανέναν αυτά τα δεκάξι χρόνια, είναι μια συνεργασία αν θέλετε, είναι ένα θέμα το οποίο είναι πραγματικά γοητευτικό και με τεράστιο ενδιαφέρον και είμαι ευτυχής που αυτά τα δεκάξι χρόνια εργάζομαι στον τομέα αυτόν. Σας ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Σας ευχαριστώ κα Voileau, σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την παρουσίασή σας η οποία ήταν εξαιρετική και που θελήσατε να μας παρουσιάσετε και να μοιραστείτε μαζί μας την εμπειρία σας.

Όσον αφορά τη Λέσχη, νομίζω ότι η συνεργασία μεταξύ εκείνων των ατόμων που εργάζονται στον τομέα αυτό και η προσπάθεια να δημιουργηθεί μια νοοτροπία αν θέλετε ομάδας, μια συνεργατική αν θέλετε νοοτροπία, δείχνει ότι πραγματικά αγαπάτε αυτό που κάνετε και βεβαίως αυτό βοηθάει όλους τους άλλους, τα άτομα με ειδικές ανάγκες να ενταχθούν ξανά στο mainstreaming.

Πάμε τώρα στη Δανία. Η δανέζικη τηλεόραση έχει διερμηνεία στη νοηματική γλώσσα. Η οπτική διερμηνεία το visual interpretation είναι ένα κανάλι το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί από άτομα με αναπηρίες. Η τεχνική αυτή εφαρμόστηκε στην τηλεοπτική σειρά «Σόμερ» ή «Alprn» ή και στις δύο.

Επίσης άτομα με διαταραχές ακοής έχουν ένα σύστημα κειμένων, το οποίο ήταν προϊόν σύμβασης μεταξύ της TV2, του Υπουργείου Παιδείας και του Υπουργείου Πολιτισμού της Δανίας, ένα σύστημα όπου τα άτομα με διαταραχές ακοής μπορούν να ενεργοποιήσουν τον γραπτό λόγο υπότιτλους και τα λοιπά. Αυτά είναι πραγματικά πρωτοποριακά προγράμματα.

Ο κ. Carl Otto Dethlefsen είναι συντάκτης της Δανέζικης Τηλεόρασης DR, είναι Ψυχολόγος διπλωματούχος και πριν μπει στον τομέα της τηλεόρασης ήταν καθηγητής και διευθυντής του Κολεγίου Υφαντουργίας. Όταν ήρθε στην τηλεόραση ανέλαβε διάφορες ευθύνες, το management της εκπαίδευσης, της κατάρτισης, συντάκτης μουσικών προγραμμάτων, εκπαιδευτικών προγραμμάτων και προγραμμάτων για ανθρώπους με αναπηρία.

Με μεγάλη χαρά λοιπόν δίνω το βήμα και σας παρουσιάζω τον κ. Dethlefsen, ο οποίος θα μας μιλήσει για το μοντέλο της Δανίας για τις τηλεοπτικές εκπομπές για άτομα με αναπηρίες.

0. DETHLEFSEN

Ευχαριστώ πάρα πολύ γι αυτή την πάρα πολύ εντυπωσιακή εισαγωγή που κάνατε. Το βιογραφικό μου ακούγεται πάρα πολύ ωραία έτσι όπως το είπατε!

Κυρίες και κύριοι, ευχαριστώ πάρα πολύ που με προσκαλέσατε σε αυτό το πάρα πολύ ενδιαφέρον συνέδριο. Επρόκειτο και πέρι να έρθω αλλά τελικά δεν τα κατάφερα, δεν ταί-

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

ριαζαν οι ημερομηνίες με τις ειλημμένες μου υποχρεώσεις. Είναι μεγάλη μου χαρά λοιπόν που σήμερα βρίσκομαι εδώ μαζί σας κι ελπίζω ότι θα μπορέσω να προσφέρω κι εγώ κάτι στη συζήτηση του Συνεδρίου σας με το παράδειγμα της τηλεόρασης της χώρας μου.

Θα δυσκολευτώ να ακολουθήσω τις προηγούμενες παρουσιάστριες την Άννι και τη Sarah, οι οποίες είναι αφοσιωμένες στους σκοπούς αυτούς και είναι γνώστριες από πρώτο χέρι των αναπηριών. Η δική μου παρουσίαση θα είναι λίγο γραφειοκρατική, έχω πίσω μου μία γραφειοκρατική παράδοση στην εταιρεία μου και καλύπτω συνήθως τα πολιτικά θέματα, άρα θα είναι λίγο γραφειοκρατική η ομιλία μου.

Το DR είναι τα αρχικά του Danish Radio, Ραδιόφωνο Δανίας δηλαδή και η δομή αν θέλετε και το πλαίσιο λειτουργίας του DR μοιάζει με της ΕΡΤ της δικής σας εδώ. Θα ήθελα αρχικά να εστιάσουμε στην αρχή της διαπραγμάτευσης και της συναίνεσης μάλλον παρά σε κανονισμούς. Πιστεύω ότι ο πρόεδρος του Συνεδρίου αναφέρθηκε σε αυτή την πτυχή εν συντομία.

Νομίζω ότι η αρχή της διαπραγμάτευσης και της συναίνεσης προσφέρει πάρα πολλά πλεονεκτήματα, δημιουργεί μία ατμόσφαιρα κι ένα κλίμα κατανόησης μεταξύ των συμβαλλομένων, των εταιρών στο περιβάλλον αυτό και είναι πολύ πιο εύκολο να παρακινήσουμε και να αλλάξουμε τα πράγματα και να δημιουργήσουμε κοινούς στόχους με αυτόν τον τρόπο όταν υπάρχει ο αμοιβαίος σεβασμός μεταξύ των μερών.

Το πλεονέκτημα τώρα είναι ότι πρέπει συνεχώς να γίνεται μία διαπραγμάτευση, συνεχώς συζήτηση για να φτάσουμε σε συναίνεση, τα πράγματα προχωρούν με πιο αργό ρυθμό. Οι συνεργάτες μου σε αυτό το έργο είναι ανυπόμονοι καμιά φορά και θέλουν να προχωρούν με ταχύτερους ρυθμούς.

Θα ήθελα να σας παρουσιάσω την περίπτωση των κωφών και των ατόμων με διαταραχές ακοής. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι επίτευξης προόδου σε αυτόν τον τομέα. Ο οργανισμός της τηλεοπτικής προβολής είναι ανεξάρτητος, ο άλλος εταίρος είναι το κράτος η Κυβέρνηση, ο ρόλος του οποίου είναι η ρύθμιση των τελών αδειοδότησης και τα λοιπά.

Μετά έχουμε την κοινωνία των κωφών και των συνδέσμων ατόμων με διαταραχές ακοής. Και το άλλο μέρος το συμβαλλόμενο είναι το deaf film and video. Είναι βίντεο και ταινίες κωφών και είναι μία εταιρεία αυτή, είναι ένας ανεξάρτητος παραγωγός ταινιών αυτή η εταιρεία, από τις οποίες εμείς παίρνουμε υλικό.

Η συνεργασία λειτούργησε πάρα πολύ καλά, κάναμε πρόοδο, αλλά ο τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνονταν η πρόοδος ήταν ομαδική, ο καθένας είχε το δικό του κομμάτι και το δικό του ρόλο κι έτσι ανταποκριθήκαμε στις υποχρεώσεις μας προς τα άτομα με αναπηρία με μεγάλη επιτυχία.

Το 2004 όμως η κατάσταση άλλαξε εντελώς, άλλαξε η Κυβέρνηση και η νέα Κυβέρνηση εισήγαγε κάτι καινούριο, το public service contract, δηλαδή τη σύμβαση δημοσίων υπηρεσιών και αυτό αφαιρέσε αν θέλετε κάτι από την αυτονομία της εταιρείας μου.

Στο καταστατικό της εταιρείας μας υπάρχουν πάρα πολύ λεπτομερείς ρυθμίσεις της λειτουργίας μας, πως δηλαδή πρέπει να γίνεται η διαχείριση, με συγκεκριμένους στό-

χους και επίσης στόχους στη μεταχείριση και στην κάλυψη αν θέλετε των θεμάτων των ατόμων με αναπηρίες.

Πρέπει να υπάρχει διερμνεΐα στη νοηματική τουλάχιστον δύο προγραμμάτων ημερησίως, πρέπει να υπάρχουν υπότιτλοι, πρέπει να υπάρχουν συγκεκριμένα ωράρια και όλα τα πολιτικά προγράμματα και τα δελτία ειδήσεων πρέπει να έχουν teletext, τηλεκείμενο δηλαδή και νοηματική διερμνεΐα. Αυτό ήταν το πλαίσιο ρυθμίσεων για τη λειτουργία της εταιρείας.

Ιδωμένο τώρα από την οπτική γωνία των συνδέσμων των ατόμων με αναπηρία αυτό είναι ένα βήμα προόδου. Όμως είχε και κάποια άλλα επακόλουθα σε σύγκριση με τον προηγούμενο τρόπο λειτουργίας. Βεβαίως αυτό μας έδινε σαφείς στόχους, μία μετρήσιμη πρόοδο και τα λοιπά, αλλά είχε και μειονεκτήματα. Τα μειονεκτήματα ήταν ότι τα συστήματα εντός της εταιρείας μας αντέδρασαν, γιατί αυτοί οι κανονισμοί έρχονται σε αντίθεση με την αρχή και τις διατάξεις αν θέλετε της ελεύθερης λειτουργίας.

Κι επίσης ήταν και το θέμα της χρηματοδότησης και κάποια κυρία κατά τη διάρκεια του γεύματος τώρα μου είπε ότι θα μπορούσε πιθανόν να δημιουργηθεί μία επιφανειακής φύσης στήριξη για τους αναπήρους, γιατί είναι επιβεβλημένη, είμαστε αναγκασμένοι να το κάνουμε, όχι γιατί το επιλέξαμε κι έτσι μπορούμε να κάνουμε μία κάλυψη πολύ επιφανειακή απλά για να πληρούμε τους όρους.

Επιτρέψτε μου τώρα να σας πω κάποια πράγματα δεδομένα για τη νοηματική και τη χρήση της στην τηλεόραση. Έχουμε πενήντα ώρες ετησίως original προγραμμάτων, δηλαδή προγράμματα των οποίων η παραγωγή γίνεται εξ αρχής στη νοηματική γλώσσα. Το 50% αυτών των προγραμμάτων απευθύνεται σε παιδιά και το 50% σε ενήλικες.

Παράγονται καθημερινά δεκάλεπτα δελτία ειδήσεων στη νοηματική γλώσσα και οι άνθρωποι οι οποίοι παράγουν αυτά τα δελτία ειδήσεων είναι κωφοί και δίνουν τη δική τους version των καθημερινών ειδήσεων. Δεν αντιγράφουν το κείμενο των υπολοίπων ειδήσεων με άλλα λόγια, έχουν δική τους παραγωγή δελτίου ειδήσεων. Και επίσης έχουν και δύο νέα προγράμματα διαφημιστικά από το TV2.

Υπάρχουν βεβαίως κάποιες ειδήσεις, αν γίνει μια βάφτιση στη βασιλική οικογένεια ενός νεογέννητου, όταν η Βασίλισσά μας παντρεύτηκε για δεύτερη φορά και τα λοιπά. Οι ειδήσεις λοιπόν αυτές που αφορούν στη βασιλική μας οικογένεια τυγχάνουν ευρείας συζητήσεως και κάλυψης και αυτού του είδους οι ειδήσεις πρέπει απαραίτητα να καλύπτονται από νοηματική διερμνεΐα ή teletext.

Κάθε χρόνο πρέπει να παρουσιάζεται αύξηση τηλεθέασης, για να διατηρούνται κάποια προγράμματα και είχαμε αυτή την αύξηση, την έχουμε πετύχει. Οι υπότιτλοι και η νοηματική γλώσσα είναι ένα καυτό θέμα. Οι υπότιτλοι σε άλλα προγράμματα, επίσης έχουμε υπότιτλους σε ξένα προγράμματα, δεν κάνουμε μεταγλωτισμό, ακόμη και ελληνικά θα ακουστούν στην τηλεόραση και θα καλυφθούν με υπότιτλους, δε θα μεταγλωτιστεί τίποτα. Έχουμε λοιπόν 3.500 ώρες το 2008 κάλυψη με υπότιτλους και νοηματική και ο στόχος είναι μέχρι το 2012 αυτό το ποσοστό να ανέλθει σε 100% κάλυψη όλων των προγραμμάτων. Θα δούμε ότι σε άλλες χώρες ίσως τα πάνε καλύτερα από μας, είναι πολύ

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

δύσκολο βέβαια να έχουμε πλήρη-πλήρη κάλυψη γιατί κάποια προγράμματα για πολύ μικρά παιδάκια που δεν μπορούν να διαβάσουν σε τι θα εξυπηρετούσε να υπάρχει το κείμενο και οι υπότιτλοι. Θα δούμε πως θα πάει, αυτός είναι ο στόχος για το 2012.

Επίσης η εκτεταμένη χρήση λογισμικού για την αναγνώριση ομιλίας λόγου, η αναγνώριση λόγου ή ομιλίας είναι ένα λογισμικό που δημιουργήθηκε από το DR το DVD2 και το Υπουργείο και βρίσκεται ακόμη στα αρχικά στάδια εφαρμογής του και μέχρι το 80% είναι αρκετά εύκολο αλλά το επόμενο 20% δηλαδή το θέμα της ταχύτητας και της αναγνώρισης σε υψηλά επίπεδα είναι πάρα πολύ δύσκολο να επιτευχθεί.

Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη ότι το κείμενο, το text αυτό έχει μία καθυστέρηση περισσότερα από τρία έως πέντε δευτερόλεπτα από την ομιλία του παρουσιαστή ή του ηθοποιού και δίνει μία εντύπωση κακής ποιότητας όταν βλέπεις τηλεόραση για όσους ακούνε να ακούνε κάτι και να το βλέπουν να αναγράφεται με καθυστέρηση, αυτό δε δίνει καλή εντύπωση. Αλλά οι στόχοι έχουν τεθεί όπως είπα και πριν.

Οι τελευταίες εξελίξεις τώρα είναι το audio description, είναι δηλαδή η λεκτική περιγραφή μίας ταινίας για τυφλούς. Έχουμε ήδη αποφασίσει ότι θα γίνουν κάποια προγράμματα, αλλά είναι πάρα πολύ ακριβά σε σύγκριση με το μικρό μέγεθος του πληθυσμού με τυφλότητα. Όμως βεβαίως είναι πάρα πολύ σημαντικό για άτομα με τυφλότητα ή διαταραχές όρασης να μπορούν να καθίσουν μαζί με την οικογένειά τους και να παρακολουθήσουν τηλεόραση.

Μας ζητήθηκε να σχεδιάσουμε τη δική μας πολιτική για το audio description δηλαδή τη λεκτική περιγραφή των εικόνων και θα έχουμε κάλυψη 40 ώρες ετησίως. Οι ταινίες στη δανέζικη τηλεόραση έχουν μεγάλη τηλεθέαση στη Δανία και είναι ένα καλό σημείο για να αρχίσουμε την υλοποίηση του προγράμματος. Πρέπει να τεθούν κάποιοι στόχοι, δεν ξέρω ακόμη ο στόχος πόσες ώρες τηλεοπτικού προγράμματος θα περιλαμβάνει.

Το διαδίκτυο τώρα. Στο διαδίκτυο έχουμε αναγνώριση ομιλίας, έχουμε διάφορες τεχνολογικές εφαρμογές πραγματικά καινοτόμες και καινούρια πράγματα, όμως παραμένουν και οι μεγάλες προκλήσεις και αναφέρομαι στο θέμα των προτύπων. Ο πληθυσμός των ατόμων με αναπηρίες στις διάφορες χώρες ανάλογα με τον πληθυσμό η κάλυψη που δίνεται στην παραγωγή προϊόντων εξαρτημάτων και τεχνολογίας είναι πολύ μικρή.

Αν μπορούμε όμως διεθνώς να συνεργαστούμε θα έχουμε την ευκαιρία να ασκήσουμε πίεση στη SONY στη HITACHI και σε μεγάλες εταιρείες, αλλά πρέπει να είμαστε ενωμένοι για να ακουστεί η φωνή μας σε τέτοιο υψηλό επίπεδο. Και χάρην πληροφόρησής σας να σας πω ότι ένα από τα προγράμματα στα οποία συμμετέχουμε λέγεται digital television for all, ψηφιακή τηλεόραση για όλους, και σε αυτή εισηγούνται άνθρωποι από το Ηνωμένο Βασίλειο, Ισπανία, Ιταλία, Δανία, οι οποίοι συμμετέχουν σε αυτό το πρόγραμμα.

Στόχος του προγράμματος αυτού είναι η οριοθέτηση και τοποθέτηση προτύπων και standards αν θέλετε για την εισαγωγή στον εξοπλισμό της τεχνολογίας καθώς και στο λογισμικό αυτών των προγραμμάτων, της ενσωμάτωσης.

Η χρηματοδότηση. Το θέμα των χρημάτων είναι πάρα πολύ σημαντικό. Έχουμε κτίσει

αυτό το πανέμορφο κτίριο το πολύ εντυπωσιακό, που μας δίνει κάποιο γόητρο αν θέλετε, αλλά μέχρι να ολοκληρωθεί η κατασκευή τα έξοδα διπλασιάστηκαν, δηλαδή κόστισε πολύ περισσότερο από ότι είχε προβλεφθεί. Που θα βρεθούν λοιπόν όλα αυτά τα λεφτά; Ο αγώνας για την εξεύρεση κονδυλίων είναι πάρα πολύ έντονος.

Και υπάρχουν διάφορα επιχειρήματα. Πάμε εμείς και λέμε έχουμε έναν μικρό πληθυσμό, μικρές ομάδες ατόμων με διαταραχές ακοής όρασης και τα λοιπά και πρέπει να καλύψουμε τις ανάγκες τους, όμως καταλαβαίνετε πόσο δύσκολο είναι να ακουστούμε.

Εγώ προσωπικά είμαι υπέρ του παραδοσιακού τρόπου διαπραγμάτευσης. Οι δημόσιες συμβάσεις είναι δεσμευτικές. Αφού υπογραφούν πρέπει και να τις εκτελέσουμε. Δεν είχα προετοιμαστεί να μιλήσω για το πώς παρουσιάζουμε τα άτομα με αναπηρίες στα προγράμματά μας και ως συντάκτης πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχουν κάποιοι κανόνες, πρέπει να έχουμε αφοσιωμένους δημοσιογράφους, όπως εσάς κυρίες μου και επίσης να έχουμε την κάλυψη παραδειγμάτων με ενδιαφέρον.

Είχαμε την τύχη να μπορέσουμε να επηρεάσουμε τον σεναριογράφο μιας από τις πιο δημοφιλείς μας σειρές και σε ένα από τα επεισόδια της σειράς αυτής η αστυνομία προσπαθούσε να αποφασίσει τι έλεγε ένα βίντεο που είχε χαλάσει ο ήχος του και φέρανε για να βοηθήσει το αστυνομικό έργο ένα άτομο που μπορούσε να διαβάσει τα χείλη το οποίο ήταν και ο ήρωας του επεισοδίου.

Και μετά είχαμε ένα σωρό άρθρα και επιστολές γι' αυτό το θέμα του κωφού ατόμου αυτού το οποίο μπορούσε να διαβάσει τα χείλη των ανθρώπων στο βίντεο και με τον τρόπο αυτό ενσωματωμένο μέσα σε μια δημοφιλή σειρά έγινε ευρεία κάλυψη και προώθηση αν θέλετε και ευαισθητοποίηση του κοινού.

Οι διαφάνειές μου υπάρχουν στη γραμματεία εδώ και μπορείτε να τις λάβετε αργότερα φεύγοντας αν θέλετε. Ευχαριστώ για την προσοχή σας.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Ευχαριστώ πολύ κ. Dethlefsen. Με το τελευταίο σας παράδειγμα μας δείξατε ακριβώς πως μπορεί κανείς να ευαισθητοποιήσει την κοινή γνώμη.

Βεβαίως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το δανέζικο μοντέλο είναι εκείνο το οποίο θα πρέπει να ακολουθήσει κανείς, διότι οι προδιαγραφές και τα πρότυπα είναι πάρα πολύ υψηλά και βεβαίως η Δανία είναι πάντα καινοτόμος με νέες ιδέες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων ορισμένων ομάδων. Και βεβαίως θα ήθελα να σας συγχαρώ για το ότι μοιραστήκατε μαζί μας τις εμπειρίες σας από τη Δανία, σας ευχαριστώ πάρα πολύ για άλλη μια φορά.

Η τελευταία ομιλήτρια σε αυτό το πάνελ που η εμπειρία της και οι σπουδές της είναι πραγματικά πολύτιμες για τα όσα θα μας πει στο πλαίσιο αυτού του πάνελ. Η Mary Dalton έχει κάνει σπουδές στην Νότια Καρολίνα, επίσης διδάσκει στο Πανεπιστήμιο της Νότιας Καρολίνας όπου είναι Καθηγήτρια της Επικοινωνίας καθώς επίσης και Fellow του Ιδρύματος Z. Smith Reynolds.

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

Κι επίσης έχει ασχοληθεί με το γύρισμα ντοκιμαντέρ τα οποία έχουν παρουσιαστεί σε διάφορα φεστιβάλ μουσεία γκαλερί και βιβλιοθήκες. Το πιο πρόσφατο φιλμ το οποίο γύρισε λέγεται «Marh and Lattimor» και το οποίο ήταν η επίσημη συμμετοχή στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ του 2006. Επίσης είναι και Κριτικός Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και συμβάλλει στο FF-DD που είναι ραδιοφωνικός σταθμός από το National Public Radio.

Επίσης έχει γράψει επιστημονικά βιβλία, μεταξύ αυτών είναι το «The Hollywood Curriculum - Teachers in the Movies», δηλαδή «οι δάσκαλοι στις ταινίες του Χόλιγουντ», καθώς επίσης και το «Sitcom Reader America Viewed and Skewed» θα ήθελα κυρίες και κύριοι να καλωσορίσετε την κα Mary Dalton η οποία θα μας μιλήσει για «τις αναπηρίες στην αμερικανική τηλεόραση στις ώρες της υψηλής τηλεθέασης».

M. DALTON

Το πιο σημαντικό για το τελευταίο μου φιλμ δεν είναι ότι έχει προβληθεί σε όλα αυτά τα Φεστιβάλ που αναφέρατε, το πιο σημαντικό είναι ότι προβλήθηκε εκθές στο δικό σας Φεστιβάλ εδώ. Θα ήθελα λοιπόν να σας ευχαριστήσω για την πρόσκληση και για το Φεστιβάλ της ταινίας μου και για το Συνέδριο αυτό εδώ.

Θα ήθελα να σας μιλήσω για το πως προβάλλονται οι αναπηρίες αν θέλετε στις ζώνες υψηλής τηλεθέασης στην αμερικανική τηλεόραση όπου είναι ένα πολύ πλατύ θέμα το οποίο όμως θα συνοψίσω όσο μπορώ και βεβαίως στο τέλος θα δεχθώ ερωτήσεις, αν έχετε για ορισμένα από τα πράγματα τα οποία ενδεχομένως θα σας κινήσουν και το ενδιαφέρον.

Η ιστορία της παρουσίασης αν θέλετε ατόμων με αναπηρία σε ζώνες υψηλής τηλεθέασης στην αμερικανική τηλεόραση είναι σύντομη, αλλά τα τελευταία χρόνια έχουν υπάρξει πολύ περισσότεροι ήρωες αν θέλετε με αναπηρίες που έχουν διαφορετικού τύπου αναπηρίες και μάλιστα είναι σε ρόλους πρωταγωνιστικούς. Οι ζώνες υψηλής τηλεθέασης είναι βεβαίως από τις οκτώ ως τις έντεκα το βράδυ στις Ανατολικές Ηνωμένες Πολιτείες και από τις επτά έως τις δέκα στις δυτικές περιοχές. Είναι βεβαίως αυτή η ζώνη όπου κανείς προσπαθεί να έχει τα πιο καλά προγράμματα.

Από το 1940 και μετά στις Ηνωμένες Πολιτείες οι ήρωες με αναπηρίες δεν υπήρχαν και σχεδόν δεν υπήρχαν καθόλου στα προγράμματα της τηλεόρασης. Υπήρχε βέβαια κάποτε κάποιος ήρωας αν θέλετε με κάποια αναπηρία, παραδείγματος χάρι ο νούμερο δύο του «Επιθεωρητή Ντήλαν» στη σειρά των «Western Gun Smoke».

Αυτή η σειρά ήταν από το 1955 μέχρι το 1975 και ο Denis Weaver υποδύθηκε τον Chester Good για τα πρώτα εννιά χρόνια. Ο Chester βεβαίως περπατούσε με πραγματική χωλότητα, αλλά ήταν κατά τα άλλα ένας υπέρμαχος των αδικημένων αν θέλετε, γιατί αυτός αισθανόταν τον εαυτό του σαν παραγκωνισμένο.

Ο Chester όμως ήταν μια εξαίρεση, γενικά οι ανάπηροι δεν ήταν άτομα τα οποία έβλεπε κανείς στη ζώνη υψηλής τηλεθέασης στην αμερικανική τηλεόραση κι αυτό ήταν μια πρακτική η οποία ήταν σπάνια αν θέλετε για οποιοδήποτε πρόγραμμα στην αμερικανική

νική τηλεόραση, γιατί βεβαίως εκείνοι που προγραμματίζουν τα προγράμματα αυτά δεν ήθελαν να προσβάλλουν αν θέλετε τις αξίες οποιουδήποτε θεατή του οποιουδήποτε προγράμματος.

Για το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του '50 και της δεκαετίας του '60 παραδείγματος χάρι υπήρχαν πολύ λίγοι μαύροι χαρακτήρες, αν θέλετε ήρωες στα προγράμματα της τηλεόρασης, γιατί βεβαίως οι υπεύθυνοι των τηλεοράσεων ή του προγραμματισμού της τηλεόρασης δεν ήξεραν πως να φτιάξουν ένα σενάριο ή ένα διάλογο έτσι ώστε να μην θίξουν κατά κανένα τρόπο οποιαδήποτε ομάδα. Επομένως αυτή η όλη πολύ προσεκτική αν θέλετε προσπάθεια και ο προγραμματισμός οδήγησαν στον αποκλεισμό των μαύρων ηρώων ή άλλων ατόμων από μειονότητες κλπ.

Όμως στη δεκαετία του '70 τα κοινωνικά θέματα στις Ηνωμένες Πολιτείες, παραδείγματος χάρι το κίνημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το κίνημα κατά του πολέμου στο Βιετνάμ και η ισότητα των δύο φύλων πραγματικά φούντωσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες και βεβαίως έγιναν κοινωνικώς αποδεκτά.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ένα πρόγραμμα παραδείγματος χάρι όπως το «All in the family» που ήταν ένα σήριαλ δημοφιλές στην τηλεόραση του Norman Lear κι όπου ο Artsi Banker ο οποίος ήταν ένας υπέρ συντηρητικός αν θέλετε άνθρωπος χρησιμοποιήθηκε σαν το μέσον για να προβάλλει τη φιλελεύθερη ιδεολογία του Lear.

Υπήρχαν κι άλλα προγράμματα τα οποία ιδεολογικά ήταν αν θέλετε καινοτόμα, που παρήχθησαν από τον Lear και που ακολούθησαν το «All in the family», όπως το «Good times» παραδείγματος χάρι και τα οποία πραγματικά είχαν μια οικογένεια μαύρων εργατικών ανθρώπων και το «Mode» το οποίο πραγματικά είχε έναν χαρακτήρα, τον κύριο πρωταγωνιστικό χαρακτήρα, που ήταν μία γυναίκα η οποία ήταν φεμινίστρια.

Αυτά λοιπόν τα θέματα έγιναν θέματα της ζώνης υψηλής τηλεθέασης μέσα από σήριαλ μέχρι το 1970, αλλά μέχρι το 1980 δεν υπήρχε ένας πρωταγωνιστής αν θέλετε στην τηλεόραση με μία αναπηρία, ο οποίος να προσλαμβάνεται για να παίξει ένα ρόλο πρωταγωνιστικό σε σειρά.

Ο Jerry Jewel υποδύθηκε τον εξάδελφο ενός από τους πρωταγωνιστές σε ένα σήριαλ, το οποίο ονομαζόταν «Facts of life» όπου ο Jerry έχει εγκεφαλική παράλυση και αυτό δείχνει έναν ανάπηρο αν θέλετε, έναν ήρωα με μια αναπηρία για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα. Δηλαδή ενώ κατ' αρχάς είχε προβλεφθεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα, τελικά συνεχίστηκε καθ' όλη τη διάρκεια του '80 και του '90.

Υπήρχαν πολύ λίγοι καλοί ρόλοι και βεβαίως ένας διάλογος ο οποίος πραγματικά εξέθετε τα προβλήματα των αναπήρων κατά τρόπο σωστό θα λέγαμε. Βεβαίως στην περίπτωση του σήριαλ «Life goes on» το 1989 ο Chris Berg έπαιζε τον Gorky Thatcher, αλλά και ο ήρωας υπέφερε από το σύνδρομο down.

Ο Chris Berg λοιπόν έπαιζε τον Gorky και όπου ο Gorky πραγματικά μπαίνει στο mainstream, σε ένα δημόσιο σχολείο, όπου η αδελφή του πραγματικά αισθάνεται πάρα

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

πολύ άσχημα που ο μεγαλύτερός της αδερφός είναι στην ίδια τάξη με εκείνη και παρουσιάζεται αυτό το άτομο με την αναπηρία κατά τρόπο πραγματικά μοντέρνο αλλά και ευαίσθητο.

Η ευαισθησία είναι βεβαίως ένα πράγμα, αλλά το να προχωρήσει κανείς από την ευαισθησία μέχρι του να κάνει μια πολιτική πράξη θα λέγαμε, είναι ένα πολύ μεγάλο βήμα, είναι κάτι το οποίο επετεύχθη στη δεκαετία του '80. Από το 1995 μέχρι το 2007 η Laura Inez υπεδύθη τη δόκτορα Cary Weaver σε ένα ιατρικό δράμα το «ER». Από τότε δεν το παίζει, βεβαίως συνεχίζει το σήριαλ.

Η ηρωίδα αυτή έχει συγγενή δυσπλασία του ισχίου και βεβαίως αυτό σημαίνει ότι πρέπει να έχει ένα ειδικό μπαστούνι, το οποίο όμως δεν την εμποδίζει από το να κάνει τη δουλειά της πάρα πολύ αποτελεσματικά. Είναι μια προσωπικότητα πολύπλευρη και βεβαίως είναι και γονέας πολύ επιτυχημένη, έχει τα δικά της παιδιά και βεβαίως είναι πολύ αποτελεσματική στα επείγοντα περιστατικά όπου εργάζεται.

Σε ένα άλλο παράδειγμα ο Martin Sean υποδύεται τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών τον Red Battler στο δράμα «The west wing» το οποίο ξεκίνησε το 2000. Στο μέσον της πρώτης σαιζόν αποκαλύπτεται ότι ο Πρόεδρος έχει σκλήρυνση κατά πλάκας και βεβαίως στην αρχή αυτό προκάλεσε συζητήσεις, αλλά αυτό δεν τον εμποδίζει να ξαναείναι υποψήφιος για την Προεδρία και να ξαναεκλεγεί Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αυτό βεβαίως είναι πραγματικά πολύ σημαντικό, γιατί δίνει ακριβώς την εντύπωση του ανθρώπου ο οποίος έχει μια σοβαρή αρρώστια, μια σοβαρή αναπηρία, παρόλα αυτά παρουσιάζεται ως Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και ενδεχομένως είναι μια απλοϊκή κατά κάποιο τρόπο παρουσίαση μιας αναπηρίας, αλλά παρόλα αυτά δείχνει ένα προοδευτικό κίνημα το οποίο ξεκινάει τη δεκαετία του '90 και τη δεκαετία του 2000.

Ο Hew Lorry υποδύεται τον δόκτορα Gregory House που είναι κι αυτός γιατρός κι έχει κι αυτός ένα μπαστούνι για να περπατάει. Στο «House MD» το οποίο ξεκίνησε το 2004 ο House παίρνει φάρμακα για να καταπολεμήσει τον πόνο, παίρνει όμως πολλά τέτοια φάρμακα κι αυτό δίνει την εντύπωση ότι ενδεχομένως να βρίσκεται στα όρια αν θέλετε του αυτισμού. Αυτό είναι κάτι το οποίο αποκομίζει το κοινό από διάφορους χαρακτήρες οι οποίοι παίρνουν πολλά φάρμακα.

Σε μια άλλη τέτοια σειρά ο Tony South υποδύεται τον Monk που είναι ένας ντετέκτιβ ο οποίος έχει καταναγκαστική διαταραχή μετά από τη δολοφονία της συζύγου του και επίσης αποκαλύπτεται μέσα από το σήριαλ ότι ο αδερφός του είναι αυτιστικός. Πολλοί λοιπόν θεατές πιστεύουν ότι ο Monk είναι πραγματικά ένας πανέξυπνος και με υψηλές επιδόσεις άνθρωπος, ο οποίος βρίσκεται μέσα στο φάσμα του αυτισμού.

Επίσης ο ήρωας Charlie Epsy τον οποίον υποδύεται ο David Cromhals είναι πραγματικά genius στα μαθηματικά και Καθηγητής πανεπιστημίου και μπορεί να λύνει αινίγματα, λύνει δηλαδή εγκλήματα στη σειρά «Number three».

Ο Charlie Epsy και άλλοι έχουν το σύνδρομο asperger, εκείνος όμως που δημιουργη-

σε τον Bones μας βεβαίωσε ο Doctor Tempersburn ο οποίος είναι ένας ιατροδικαστής δεν βρίσκεται μέσα σε αυτό το πλαίσιο του αυτισμού όπως ο House ο Monk και ο Charlie Epsy που δεν συζητείται διεξοδικά μέσα στο σήριαλ.

Βοηθά και τη Δόκτωρ Brenan στη δουλειά της, γιατί της δίνει διάφορες ικανότητες για να μπορέσει να κάνει τέτοιες παρατηρήσεις και συνδυασμούς αν θέλετε λογικούς σκέψης που άλλοι ήρωες μέσα στο σήριαλ δεν μπορούν να κάνουν. Αυτό σημαίνει ότι μπορούν άτομα τα οποία είναι αυτιστικά να έχουν ορισμένες εξαιρετικές ικανότητες και σε όλα αυτά τα σήριαλ βλέπουμε ότι τα άτομα αυτά έχουν πραγματικά εξαιρετική απόδοση.

Ενώ λοιπόν η αμερικανική τηλεόραση ξεκίνησε από τα άτομα με αναπηρίες να είναι σχεδόν απόντα από την τηλεόραση από τα διάφορα επεισόδια ή από τα σενάρια αν θέλετε, οι ζώνες υψηλής τηλεθέασης της αμερικανικής τηλεόρασης έχουν πλέον φθάσει στο σημείο όπου οι περισσότεροι ρόλοι είναι ανοικτοί σε ηθοποιούς, ήρωες αν θέλετε που έχουν αναπηρία, παρότι οποιαδήποτε άλλη εποχή στο παρελθόν.

Βεβαίως εγώ εκείνο το οποίο έκανα ήταν να ξεχωρίσω μερικούς χαρακτήρες τέτοιους που έχουν ιστορική σημασία. Βεβαίως υπάρχει ακόμα δρόμος για βελτίωση, όμως πιστεύω ότι το επίπεδο της ευαισθησίας και της ένταξης αν θέλετε για χαρακτήρες για ήρωες με αναπηρίες είναι υψηλή στις Ηνωμένες Πολιτείες και πιστεύω ότι πραγματικά και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και ο πολιτισμός συνδέονται τόσο πολύ στενά ούτως ώστε και στην τηλεόραση και στην ένταξη των ατόμων στην κοινωνία αυτή πραγματικά μπορούν να κάνουν τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας πολλά. Σας ευχαριστώ.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Ευχαριστούμε πάρα πολύ την κα Mary Dalton που μας έδωσε αυτή τη διεξοδική εικόνα του πως παρουσιάζονται οι χαρακτήρες ατόμων με αναπηρίες στην τηλεόραση μέσω των διαφόρων ρόλων.

Ώρα για ερωτήσεις τώρα. Ο κ. Δαρμής Ματθαίος από το Radio ΕΛΕΠΑΠ έχει το λόγο.

Μ. ΔΑΡΜΗΣ

Απευθύνομαι στην κα Dalton. Θα μπορούσε να παιχτεί στην αμερικανική τηλεόραση ένα κινηματογραφικό έργο σαν το «ο Τζώνυ πήρε το όπλο του»; Ήταν μια ταινία η οποία προβλήθηκε στην Ελλάδα το 1986 και πάρθηκε από κάποια "σκουπίδια" της αμερικάνικης αγοράς του σινεμά. Δεν ξέρω αν την έχετε υπόψη σας την ταινία αυτή κα Dalton.

Μ. DALTON

Όχι, δεν την έχω δει, οπότε δεν μπορώ να δώσω μια εποικοδομητική απάντηση.

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

Μ. ΔΑΡΜΗΣ

Ύρα υπάρχει λέω λογοκρισία στην Αμερική σε τέτοιου είδους έργα, συμφωνείτε κα Dalton;

Μ. DALTON

Η μεγαλύτερη δύναμη στη λογοκρισία έχει σχέση με τα λεφτά. Αν κάποιος πιστεύει ότι δε θα είναι δημοφιλής μία ταινία, είναι δύσκολο να την παράγουν. Είναι περισσότερο το θέμα της δημοτικότητας της ταινίας και πόσο θα πουλήσει μάλλον, παρά του περιεχομένου.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ

Εγώ ήθελα να ρωτήσω κατ' αρχήν την κα Spiller η οποία με εντυπωσίασε, επειδή τυχαίνει να είμαι κι εγώ γονιός αυτιστικού παιδιού και άκουσα στην εισαγωγή ότι το δικό της θεραπεύτηκε. Και είμαι και Πρόεδρος της αντίστοιχης εταιρείας εδώ Προστασίας Αυτιστικών Ατόμων.

Και μετά ήθελα να κάνω μια άλλη ερώτηση γι' αυτά που μας είπατε σχετικά με παραλείψεις της Διοίκησης και γενικώς των Υπουργείων της Κυβέρνησης σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση παιδιών με αυτισμό και στην Αγγλία, γιατί είχαμε την εντύπωση ότι η National Autistics Society όπως και η Initiative εκεί πέρα έχουν κάνει μεγάλο έργο και ξέρουμε ότι είναι ένας πολύ ισχυρός παράγοντας που επηρεάζει φοβερά τις αποφάσεις των Κυβερνήσεων σε ό,τι αφορά τα θέματα του αυτισμού.

Να πάρουμε μια απάντηση πρώτα από το πρώτο, θεραπεύτηκε; Γιατί έχουμε κι εμείς μέλος στο Σύλλογό μας που πραγματικά έχει βγάλει δίπλωμα οδηγεί αλλά πάλι κάποια στοιχεία ελλειμματικά στην όλη του συμπεριφορά υπάρχουν. Ευχαριστώ.

Σ. SPILLER

Όχι φυσικά, δε θεραπεύτηκε ο γιος μου. Το τι συνέβη είναι ότι πρώτα διαγνώστηκε ότι είχε επιληψία.

Δυόμισι χρόνια αργότερα ανησυχούσαμε και πήγαμε στην παιδίατρο η οποία διέγνωσε αυτισμό και ζητήσαμε φυσικά στήριξη για το σχολείο και τότε μας την αρνήθηκαν, πήραμε σε δικηγόρους, κάναμε αγωγές και όταν ενεπλάκη και δικηγόρος ξαφνικά μας έγραψε η παιδίατρος και είπε "έκανα μεγάλο λάθος, ο γιος σας δεν είναι αυτιστικός".

Και οι έρευνές μου μετά απεκάλυψαν ότι οι τοπικές εκπαιδευτικές Αρχές τηλεφώνησαν στην παιδίατρό μας και την πίεσαν να ανατρέψει να αλλάξει τη διάγνυσή της για να μην αναγκαστούν να δώσουν στήριξη στο παιδί για το σχολείο γιατί θα στοίχιζε στο εκπαιδευτικό σύστημα 10 χιλιάδες λίρες. Μεγάλη ντροπή, αλλά αυτό έκαναν, δηλαδή έβαλαν τη γιατρό να κάνει ψεύτικη διάγνωση, δεν θεραπεύτηκε το παιδί.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Ο κ. Τζέλιος Θανάσης από το ΕΛΕΠΑΠ RADIO έχει το λόγο.

Θ. ΤΖΕΛΙΟΣ

Έχω μία ερώτηση και για την κα Voileau, πόσα είναι τα άτομα που απασχολείτε στο περιοδικό «ETRE» και στο ραδιοσταθμό «VIVRE» κι αν είναι αμιγώς άτομα με αναπηρίες μόνο. Ευχαριστώ.

A. VOILEAU

Περίπου 50% είναι ανάπηρα άτομα και βεβαίως είναι δουλειά ομαδική και όταν με ρώτησε αν έχετε άτομα εσείς ανάπηρα στην ομάδα που εργάζεστε τότε είπα όχι, όχι δεν έχουμε και μετά βεβαίως συνειδητοποίησα ότι υπήρχε ένας τυφλός, υπήρχε ένας άνθρωπος με προβλήματα ακοής και τα λοιπά, εν πάση περιπτώσει αν μετρήσουμε είναι περίπου 50%.

Και βεβαίως υπάρχουν και άτομα τα οποία προήλθαν από άλλους ραδιοφωνικούς σταθμούς περιοδικά και τα λοιπά που τυχαίνει να έχουν αναπηρία και τα οποία ήρθαν σε μας. Το ραδιόφωνό μας λειτουργεί 12 ώρες το 24ωρο επτά ημέρες την εβδομάδα.

Θ. ΤΖΕΛΙΟΣ

Έχει αποδοχή στη γαλλική κοινωνία;

A. VOILEAU

Ναι βεβαίως, βεβαίως έχει μεγάλη αποδοχή. Παραδείγματος χάρη γίνονται συζητήσεις, γιατί στη γαλλική τηλεόραση υπήρξε μία εκπομπή για τα άτομα με αναπηρίες.

Ένα άτομο με αναπηρία παρουσιάστηκε σε ένα πρόγραμμα ενός πολύ σπουδαίου δημοσιογράφου και βεβαίως είπε ότι εμείς οι ανάπηροι πρέπει να βγούμε σε αυτό το πρόγραμμα του δημοσιογράφου που τον ξέρει όλος ο κόσμος για να καταλάβετε ότι είμαστε κι εμείς άτομα μέσα στην κοινωνία κλπ και βεβαίως ασφαλώς είναι ένα βήμα αυτό το οποίο είναι πάρα πολύ χρήσιμο για να μπορέσει η κοινωνία να συνειδητοποιήσει ότι τα άτομα με αναπηρία έχουν τα ίδια δικαιώματα και λοιπά.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Παρακαλώ ο κ. Κυμπουρόπουλος, ο οποίος είναι φοιτητής ιατρικής, έχει το λόγο.

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

Σ. ΚΥΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Να σας ευχαριστήσω πάρα πολύ για τις εμπειρίες σας όλους τους ομιλητές γιατί είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζουμε και τι γίνεται εκτός της δικιάς μας ώρας. Και θα ήθελα να ρωτήσω την κα Dalton το εξής, πιστεύετε ότι οι σειρές αυτές και οι ταινίες επηρέασαν την κοινωνία για το πως να βλέπει την αναπηρία ή η ίδια κοινωνία ανάγκασε τις σειρές και τους σεναριογράφους να φτιάξουν ταινίες για να τις βλέπουν; Ευχαριστώ.

Μ. DALTON

Είναι πάρα πολύ καλή η ερώτησή σας. Πιστεύω ότι και τα δύο συμβαίνουν, δεν είναι από τη μία ή από την άλλη πλευρά μόνο, η κοινή γνώμη επηρεάζει ή ο πολιτισμός επηρεάζει τα media και τα media επηρεάζουν τον πολιτισμό, τις νοοτροπίες.

Πιστεύω λοιπόν ότι υπάρχει ένα συσσωρευτικό αποτέλεσμα εδώ. Όσο περισσότερο βλέπουμε χαρακτήρες στα media με αναπηρίες, τότε καταρρέουν τα τείχη, οι φραγμοί, δεν υπάρχουν πλέον οι φραγμοί που διαφορετικά θα υπήρχαν. Πιστεύω ότι βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σημείο όπου τα πράγματα θα αλλάξουν, όσον αφορά τις αναπηρίες και τα media. Υπάρχει τώρα μία τεράστια τάση να περιλαμβάνουν οι δημοφιλείς σειρές αυτές χαρακτήρες με αόρατες αναπηρίες.

Κι όχι μόνο, στην κοινωνία βεβαίως έχουμε αναπηρίες κάθε άλλο παρά αόρατες είναι. Αυτό δεν αντανakλάται επαρκώς ακόμη στην τηλεόραση, αλλά είναι ένας κύκλος, μία αλληλεπίδραση μεταξύ νοοτροπίας και media θα έλεγα.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ

Είμαι από το περιοδικό «Απαντήσεις» για τις μαθησιακές δυσκολίες. Θα ήθελα να ρωτήσω κάτι την κα Spiller.

Εδώ στην Ελλάδα αυτή η ιδέα της ένταξης των παιδιών με αναπηρία να συμπεριλαμβάνονται στο σύστημα εκπαίδευσης είναι μέσα σε ένα ευρύτερο ανθρωπιστικό πλαίσιο ότι είναι καλύτερο για την κοινωνία, όχι μόνον για τα άτομα αυτά και τα λοιπά.

Θα ήθελα να σας ρωτήσω αν πιστεύετε ότι αυτή η ιδέα, αυτή η τάση αν θέλετε της ένταξης όλων των ατόμων στην εκπαίδευση μήπως είναι η παγίδα και μήπως θα έπρεπε μάλλον να πιστεύουμε ότι αυτό γίνεται για να κοπούν κονδύλια από τα προγράμματα ειδικής εκπαίδευσης; Μήπως έχετε εμπειρίες ή μήπως μπορείτε να μας πείτε πως κάτι τέτοιο θα αποφευχθεί;

Σ. SPILLER

Αυτό είναι ένα τεράστιο θέμα και βεβαίως έχουν γίνει τεράστιες συζητήσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο και βεβαίως το να εντάξουμε όλα αυτά τα άτομα στη γενική εκπαίδευση αυτό είναι πάρα πολύ καλό, θαυμάσιο. Βεβαίως είναι θέμα και χρημάτων.

Εγώ μιλάω βεβαίως για αναπηρίες, όπως παραδείγματος χάρη ο αυτισμός, όπου χρειάζεται ένα τεράστιο έργο αν θέλετε για να μπορέσουν να ενταχθούν σε κανονικές τάξεις τέτοια άτομα, διότι χρειάζονται όλα αυτά τα συστήματα υποστήριξης. Αν όμως πραγματικά θέλουμε να γίνει κάτι τέτοιο, τότε πρέπει να βρεθούν τα κονδύλια.

Εμείς προσπαθούμε βέβαια όσο μπορούμε πιο πολύ να αποφύγουμε τις περιπτώσεις εκείνες όπου παιδιά με πραγματικές ανάγκες, ανάπηρα παιδιά δεν τυγχάνουν της υποστήριξης την οποία χρειάζονται. Αυτό γίνεται κατά τρόπον ούτως ώστε να μην χορηγηθούν κονδύλια τα οποία θα έπρεπε -και βεβαίως αυτό είναι ένα θέμα τεράστιο στο Ηνωμένο Βασίλειο- και υπάρχουν πάρα πολλά ρεπορτάζ δημοσιογραφικά για παιδιά με αναπηρίες, που ενώ θα έπρεπε να είναι σε ειδικά προγράμματα μπαίνουν σε κανονικές τάξεις, όπου φυσικά δεν μπορούν να επωφεληθούν διότι δεν έχουν τη στήριξη την οποία χρειάζονται.

Ο. DETHLEFSEN

Νομίζω ότι αυτή η ερώτηση θα μπορούσε να απευθύνεται και στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, δηλαδή το θέμα της ένταξης. Νομίζω ότι ενδεχομένως να υπάρξει ένας διαχωρισμός, είτε θα συνεχίσουμε να έχουμε τα άτομα με αναπηρίες στα κανονικά κανάλια ή με το internet και την ψηφιακή τηλεόραση ενδεχομένως για ορισμένες ειδικού ενδιαφέροντος ομάδες ειδικά κανάλια τηλεόρασης.

Πολλές φορές με ρωτούν γιατί πρέπει να έχουμε όλα αυτά τα προγράμματα με νοηματική γλώσσα ή με μετάφραση και τα λοιπά; Μπορούμε να έχουμε ένα μικρό κανάλι στο internet το οποίο να είναι φθινό και το οποίο να απευθύνεται για να καλύψει τις ανάγκες των ατόμων αυτών.

Αυτό είναι κάτι που με ρωτούν συχνά και νομίζω ότι τα επόμενα δύο χρόνια ας πούμε θα πρέπει να κάνουμε την επιλογή, θέλουμε να έχουμε ξεχωριστά Μέσα, ξεχωριστά προγράμματα, ξεχωριστά κανάλια για τα άτομα με αναπηρίες ή θέλουμε όντως να συνεχίσουμε τον αγώνα να εντάξουμε στο κοινό μας αν θέλετε τα άτομα με αναπηρίες;

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Σας ευχαριστώ πολύ. Παρακαλώ.

κ. ΠΑΡΙΣΗΣ

Εμείς συμμετέχουμε ως πανελλήνιος φορέας στην Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία για τον αυτισμό κι έχουμε το αποφαντικό του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου με το οποίο έχει καταδικαστεί η Γαλλία μετά από προσφυγή μητέρας παιδιού με αυτισμό, διότι δεν παρείχε αρκετά κονδύλια για την εκπαίδευση των παιδιών με αυτισμό και υποχρέωσε τη Γαλλία κάθε χρόνο να δίνει αναφορά για το τι πρόσδος έχει παρουσιαστεί στο θέμα αυτό

ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ

συγκεκριμένα. Αν έχετε υπόψη σας κάτι πάνω σε αυτό, αν υπάρχει πραγματική πρόοδος, αν η Κυβέρνηση αναφέρει ότι πραγματικά λαμβάνει μέτρα για τα άτομα με αυτισμό, μέσα από τη δουλειά σας. Ευχαριστώ.

Α. VOILEAU

Ναι βεβαίως, αυτό ξεκίνησε με το νόμο του 2005. Βεβαίως κατόπιν της απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου κέντρα δημιουργήθηκαν, γιατί όπως γνωρίζετε όλοι κάθε παιδί είναι διαφορετικό και βεβαίως υπάρχουν διαφορετικές μορφές αυτισμού και δημιουργήθηκαν πολλά διαφορετικά κέντρα για να μπορέσουν να ορίσουν αν θέλετε το πλαίσιο μέσα στο οποίο κάθε αυτιστικό παιδί θα μπορούσε περισσότερο να εξελιχθεί ή να προοδεύσει. Αυτό όμως έγινε από το 2005 και δώθε.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Παρακαλώ ο κ. Σωτήρης Σακελλαρίου από το Δήμο Αγίας Βαρβάρας και τον Πανελλήνιο Σύλλογο Παραπληγικών έχει το λόγο.

Σ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Θα ήθελα να ρωτήσω και αφορά όλο το πάνελ η ερώτησή μου, κατά πόσο είναι εφικτό να συνεργάζονται Σύλλογοι δικοί σας με Συλλόγους δικούς μας αναπήρων εδώ στην Ελλάδα, ώστε να υπάρχει ανταλλαγή εμπειριών. Ευχαριστώ πολύ.

Α. VOILEAU

Μπορώ να πω ότι το κάναμε με την Αλγερία. Δηλαδή βοηθήσαμε να ξεκινήσει ένα περιοδικό στην Αλγερία, βεβαίως βοηθήθηκε από την Κυβέρνηση και εδώ και τρία χρόνια βγαίνει αυτό το περιοδικό από Αλγερινούς Δημοσιογράφους και η δική μας η εγγύηση αν θέλετε και η βοήθεια που τους δώσαμε τους βοήθησε να ξεκινήσουν. Όπως είπα η δικτύωση είναι κάτι πολύ σημαντικό και είναι κάτι το οποίο όχι μόνο είναι εφικτό, αλλά και πρέπει να γίνει, γιατί βεβαίως αν υπάρχουν οι ανάγκες πρέπει να καλυφθούν και δεν υπάρχει πρόβλημα.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ

Είναι πολύ σημαντικά όλα αυτά που είπατε και πολύ ενδιαφέροντα. Θα ήθελα εγώ όμως να πω κάτι, δεν ξέρω αν μπορεί κάποιος από το πάνελ να μου απαντήσει, αλλά όλα όσα είπατε είναι μεν πολύ καλά για τις εφαρμογές των νόμων και όλα αυτά, αλλά δυστυχώς εδώ παρατηρείται το φαινόμενο, να μην εφαρμόζονται οι νόμοι.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Και δεν φτάνει μόνο να λέμε ότι θα βάλουμε τη νοηματική γλώσσα και επαρκεί, μήπως πρέπει να σκεφθούμε ότι ταυτόχρονα θα πρέπει να υπάρχουν και υπότιτλοι; Παράδειγμα στην «Εκτη Αίσθηση» στην εκπομπή της ET3, είναι πολύ καλή σαν εκπομπή, δεν έχει όμως νοηματική γλώσσα και δεν έχει υπότιτλους, επομένως μιλάμε για προσβασιμότητα; Ήταν περισσότερο τοποθέτηση και όχι ερώτηση αυτό που έκανα, γιατί δεν ξέρω αν μπορεί κάποιος να μου απαντήσει.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ

Ευχαριστούμε για την ερώτηση, η οποία ήταν μάλλον μία παρατήρηση αντί για ερώτηση. Μπορούμε τώρα να ολοκληρώσουμε τη συνεδρία μας, η οποία μας δίνει και ιδέες αλλά και ελπίδα για τη μείωση και για την εξάλειψη τελικά των διακρίσεων κατά των ατόμων με αναπηρία. Και επίσης για τη συνεχή βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης. Και όταν αναφέρομαι σε μη διάκριση, αναφέρομαι σε όλα τα επίπεδα της ζωής του βίου.

Κλείνοντας λοιπόν θα ήθελα να τονίσω την ελπίδα η οποία βγήκε από τις παρουσιάσεις των τεσσάρων ομιλητών και θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους ομιλητές για τις εξαιρετικές παρουσιάσεις, καθώς επίσης και την ευγένειά τους και την προθυμία τους να μοιραστούν μαζί μας τις γνώσεις τους. Και θα ήθελα να ευχαριστήσω και όλους εσάς για την παρουσία σας εδώ, ευχαριστώ.